

ΚΑΜΙΑ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΝΑ ΜΗ ΜΕΙΝΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΗ

Το βράδυ του Σαββάτου (11/11/2023), ο 17χρονος Ρομ Χρήστος Μιχαλόπουλος δολοφονείται εν ψυχρώ από μπάτσο στην περιοχή της Αλιάρτου στη Βοιωτία. Όπως αναφέρει ο αδερφός του:

«Ο αστυνομικός κατέβηκε από το αμάξι με νεύρα, πλησίασε, χτύπησε με το όπλο το τζάμι από τη μεριά του αδερφού με δύναμη. Άνοιξε την πόρτα ο αδερφός μου, δεν πρόλαβε να κατέβει και ο αστυνομικός του έριξε δύο κλωτσιές στα πλευρά, μια στα πόδια, στο καλάμι, τον άρπαξε από τη μπλούζα και τον πυροβόλησε. Γέμισε η ασφαλτος αίματα του αδερφού μου. Χωρίς να κάνει τίποτα. Υπάρχουν μαρτυρίες. Ούτε καταδίωξη, ούτε τίποτα. Εκείνη τη στιγμή δε μπορούσαμε να κάνουμε κάτι, εγώ και τα δύο κορίτσια.»

Δύο χρόνια μετά την δολοφονία του 18χρονου Νίκου Σαμπάνη (18 ετών), που τον γάζωσαν με 38 σφαίρες, ένα χρόνο μετά τη δολοφονία του Κώστα Φραγκούλη (16 ετών), που τον δολοφόνησαν για 20 ευρώ Βενζίνη, όπου η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη αθώωσε άμεσα τους ένστολους δολοφόνους, ενώ το κράτος, με τη στήριξη των περισσότερων κομμάτων της Βουλής, τους επιβράβευσε με χορήγηση έκτακτου επιδόματος 600 ευρώ, γινόμαστε ξανά στο ίδιο έργο θεατές.

Οι επίσημες ανακοινώσεις της ΕΛ.ΑΣ. από την πρώτη στιγμή κάνουν λόγο για «εκपुरσοκρότηση όπλου», για «θανάσιμο τραυματισμό υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες» κ.α. και σύσσωμα τα αστικά μ.μ.ε. αναπαράγουν το ίδιο αφήγημα στηριζόμενα στη εθνοτική ταυτότητα του θύματος. Συντηρούν και ενισχύουν τον αντιτσιγγανισμό, δίνοντας έτσι νομιμοποίηση για τις κρατικές δολοφονίες που ακολουθούν έναντι των πιο αδύναμων αυτής της κοινωνίας.

Σαν ελάχιστη απάντηση απέναντι στην ψυχρή δολοφονία του ανηλίκου, προχωρήσαμε το βράδυ της Κυριακής 12.11.2023 σε κάλεσμα σε συγκέντρωση - μικροφωνική και έπειτα πορεία γειτονιάς πέριξ του Α.Τ. Ξάνθης. Κατά την διάρκεια της πορείας φωνάχτηκαν και γράφτηκαν συνθήματα, καταδεικνύοντας τον διαχρονικά δολοφονικό χαρακτήρα της ελληνικής αστυνομίας.

Το σώμα της πορείας έφτασε έξω από το τμήμα φωνάζοντας συνθήματα, χωρίς καμία ενόχληση. Θα θέλαμε να καταδείξουμε τόσο το γεγονός ότι ο κρατικός μηχανισμός δεν ξαγρυπνά μέρα νύχτα και δεν είναι πανίσχυρος απέναντι στην οργή των καταπιεσμένων αυτής της κοινωνίας, όσο και ότι οι μπάτσοι ήταν απροετοίμαστοι και αυτό φάνηκε και στον συμμορίτικο τρόπο με τον οποίο επιτέθηκαν στο σώμα. Τα ένστολα σκουπίδια επιτέθηκαν με τραμπούκικους και μαφιόζικους όρους στα συγκεντρωμένα συντρόφια κάνοντας επτά προσαγωγές, δύο εκ των οποίων μετατράπηκαν σε συλλήψεις (για πλημμελήματα) με το κατηγορητήριο της «επικίνδυνης σωματικής βλάβης» για την συντρόφισσα (έπρεπε άλλωστε κάπως να δικαιολογήσουν τα τραύματά της) και την «απόπειρα πρόκλησης σωματικής βλάβης» για τον σύντροφο, καθώς και «διατάραξη οικιακής ειρήνης, «απειθεία» και «οπλοκατοχή» (για τις σημαίες), και «αντίσταση κατά της αρχής». Αφού δε δίστασαν να χτυπήσουν λυσσαλέα αγωνιστές και αγωνίστριες, συνέχισαν με υβριστικούς και σεξιστικούς σχολιασμούς καθώς και απειλές. Τέλος, απέρριπταν ειρωνικά μέχρι και το πρώτο αίτημα της συντρόφισσας να μεταφερθεί στο νοσοκομείο, όπου και εν τέλει νοσηλεύτηκε.

Είναι γνωστός στον κόσμο του αγώνα ο τρόπος που κινούνται οι διωκτικές αρχές με στόχο να τρομοκρατήσουν και να καταστείλουν όσους αγωνίζονται. Θα πρέπει να γίνει κατανοητό όμως πως όσοι αντιστέκονται απέναντι σε αυτό το σύστημα που προσφέρει μόνο θάνατο και καταπίεση, είναι αυτές που έχουν όλα τα δίκια του κόσμου, είναι αυτοί που δεν τρομοκρατούνται ούτε με ψεύτικα κατασκευασμένα κατηγορητήρια, ούτε με ξύλο, ούτε και με διώξεις.

Μέσα σε ένα πλαίσιο ασφυκτικό, ακραίας καταστολής, καθημερινής βίας σε όλα τα επίπεδα και διάχυτου φόβου, όπου η ανθρώπινη ζωή υποτιμάται όλο και πιο έντονα, η αντίσταση αποτελεί μονόδρομο. Σε κάθε πτυχή της ζωής μας, ο κρατικός μηχανισμός βασανίζει, κακοποιεί, βιάζει, τραμπουκίζει και ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ. Είτε από την αστυνομική βία όταν αντιστέκεσαι και αγωνίζεσαι, είτε ακόμα και όταν μένεις σπίτι σου και αδυνατείς να επιβιώσεις (όσοι πέθαναν από τις αναθυμιάσεις για να ζεσταθούν, όσοι οδηγήθηκαν στην αυτοχειρία). Κόντρα στην κρατική τρομοκρατία, την κοινωνική απονέκρωση που επιβάλλουν και τη νομιμοποίηση ακόμα και της εν ψυχρώ δολοφονίας των πλέον καταπιεσμένων, απαντάμε με την οργάνωση της κοινωνικής και ταξικής αντεπίθεσης.

Είμαστε δύο κόσμοι σε σύγκρουση. Από τη μία το κράτος και τα αφεντικά που σπέρνουν το θάνατο σαν κυρίαρχη κρατική πολιτική, οι έμμισθοι δολοφόνοι τους και τα τσιράκια τους, οι φασίστες. Και από την άλλη, ο κόσμος της αλληλεγγύης που δεν κατάφεραν να του αποτινάξουν την ανθρωπιά του, ο αγώνας για ζωή, αξιοπρέπεια, ελευθερία.

Σε ένα σύστημα που η ζωή των εκμεταλλεόμενων δεν έχει καμία αξία, σε μια συνθήκη κοινωνικού κανιβαλισμού και θανατοπολιτικής, τα πιο καταπιεσμένα κοινωνικά στρώματα είναι και εκείνα που εξοντώνονται πρώτα. Αν είσαι Ρομά, η ζωή σου δε μετράει, αν είσαι μετανάστρια σε βιάζουν και σε σκοτώνουν στα σύνορα, αν είσαι ΛΟΑΤΚΙ+ σε δολοφονούν μέρα μεσημέρι στην Ομόνοια.

Δεν ξεχνάμε τις κρατικές δολοφονίες, του Βασίλη Μάγγου, του Νίκου Σαμπάνη, του Κώστα Φραγκούλη, του Κώστα Μανιουδάκη, της Zackie Oh, του Ιάκωβου Κούμη, της Σταματίνας Κανελλοπούλου, του Μιχάλη Καλτεζά, του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, της Κατερίνας Γκουλιώνη και τόσων άλλων θυμάτων της κρατικής εξουσίας. Δεν ξεχνάμε τους τουλάχιστον 600 μετανάστες που έπνιξε το λιμενικό στα ανοιχτά της Πύλου, τις μετανάστριες που χάνουν τη ζωή τους καθημερινά στα θαλάσσια και τα χερσαία σύνορα, στην προσπάθεια για μια καλύτερη ζωή μακριά από τις βόμβες του ΝΑΤΟ. Δεν ξεχνάμε τα θύματα του κρατικού/ καπιταλιστικού εγκλήματος στα Τέμπη. Όσους δεν «αντέχει» το δημόσιο σύστημα υγείας, τους 140 που έχασαν τη ζωή τους στα λεγόμενα «εργατικά ατυχήματα» στα κάτεργα των αφεντικών από τις αρχές του '23. Όσων περισσεύουν και όσων δε χωράνε στα καλούπια τους.

Μέσα σε αυτό το καθεστώς πλήρους υποτίμησης της ζωής όσων βρίσκονται στο περιθώριο, ένα σπρέι είναι η ελάχιστη απάντηση μπροστά σε μια ακόμα κρατική δολοφονία. Με όπλο μας την αλληλεγγύη και τη συντροφικότητα, θα το ξανακάνουμε χωρίς φόβο, παρά τη συμμορίτικη απάντηση των μπάτσων, τις συλλήψεις και την καταστολή και θα το ξανακάνουμε όσες φορές κι αν χρειαστεί.

Μαγικές συνταγές δεν υπάρχουν. Με μικρά και σταθερά βήματα, με πίστη στις δυνάμεις μας και με όπλο τις δικές μας αυτόνομες δομές, με μέσα που επιλέγουμε οι ίδιοι και όχι με αυτά που μας επιτρέπει κάθε φορά η κυριαρχία, μακριά από ψευδοδιλήματα περί νομιμότητας, διαχειριστικές λογικές και εκλογικές αυταπάτες, να οργανώσουμε τη δράση μας και να αγωνιστούμε κόντρα στο κράτος και στο κεφάλαιο, με κοινωνική δράση και ταξικό προσανατολισμό.

Απέναντι στην «κανονικοποίηση» του θανάτου, της βίας και της καταστολής που επιβάλλει ο «Νόμος και η Τάξη», επιλέγουμε να είμαστε συνειδητά άνομοι και άνομες.

Να δομήσουμε στους δρόμους τη δική μας αντιπρόταση, για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση, όπου η ζωή έχει αξία.

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΑ 2 ΑΤΟΜΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΛΛΗΦΘΗΣΑΝ ΣΤΗΝ
ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΙΣ 12/11/2023 ΣΤΗΝ ΞΑΝΘΗ _ ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΣΥΡΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ**

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΔΕΝ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ

ΚΑΜΙΑ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΔΕ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΗ

**Αλληλέγγυες/α/οι
Αυτόνομο Στέκι Ξάνθης
Πέλοτο**